

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce: **B. H. N.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2025, č. j. CPR-17372-8/ČJ-2025-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2025, č. j. CPR-17372-8/ČJ-2025-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 3. 5. 2025, č. j. KRPA-142951-24/ČJ-2025-000022-ZSV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žalobci uloženo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba zákazu pobytu tři roky s tím, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, se v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví ode dne, kdy cizinec vycestuje z území Evropské unie a smluvních států. Zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nepřiměřeně přísné. Vzhledem k tomu, že se správními orgány v průběhu řízení spolupracoval, měla mu být uložena pouze povinnost k opuštění území České republiky (dále jen „ČR“). Není přezkoumatelné, proč mu byla uložena doba zákazu pobytu v délce tří let. Žalovaný obecně popisuje, proč bylo uloženo opatření v této délce, ale neobjasňuje, v čem se situace žalobce liší od cizince, kterému by bylo možno uložit opatření kratší, například v délce jednoho roku, nebo dokonce v délce jen 6 měsíců. Žalovaný neobjasňuje, proč jím uváděné okolnosti odůvodňují vyhoštění právě v délce tří let, a nikoli vyhoštění kratší nebo delší. Pouze nepřezkoumatelně odkazuje na „okolnosti daného případu“ a „rozhodování v obdobných případech“, aniž by své úvahy konkrétně popsal. Žalobce má za to, že vzhledem k množství obdobných případů, o kterých žalovaný rozhoduje, by měl být schopen při srovnání se svou rozhodovací praxí vysvětlit, proč se jedná o přiměřenou a v obdobných případech obvyklou dobu zákazu vstupu na území. Podle § 2 odst. 4 správního řádu je žalovaný povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Z hlediska tohoto ustanovení je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, není zřejmé, jakým způsobem dbal na to, aby rozhodnutí ve věci žalobce nebylo nedůvodně rozdílné od jeho obvyklé rozhodovací praxe v jiných případech. Žalovaný k souladu svého rozhodnutí se svojí rozhodovací praxí uvádí pouze obecně a nepřezkoumatelně, že rozhodnutí této praxi odpovídá.
3. Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvádí, že počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, se v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví ode dne, kdy cizinec vycestuje z území Evropské unie a smluvních států. Žalovaný správnost potvrdil. Žalobce namítá, že z ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyplývá pravomoc správního orgánu stanovit počátek doby, kdy nelze cizinci umožnit vstup na území uvedeným způsobem. Počátek běhu této doby byl proto stanoven nezákonně. Vzhledem k tomu, že právní úprava neobsahuje pravomoc správního orgánu stanovit počátek běhu doby, ani zvláštní úpravu, která by počátek běhu doby upravovala, je třeba vycházet z toho, že tato doba začne běžet prvním dnem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoli až vycestováním cizince. To implicitně vyplývá i z ust. § 118 odst. 4 citovaného zákona.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Zdůraznil, že odvolání bylo podáno jako blanketní.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

5. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, byl stanovený v souladu se zahájením provozu Schengenského informačního systému při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 ze dne 28. listopadu 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006 (dále jen „nařízení 2018/1861“), jehož termín byl prováděcím rozhodnutím Komise (EU) 2023/201 ze dne 30. ledna 2023, kterým se stanoví datum zahájení provozu Schengenského informačního systému podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1862, stanoven na 7. 3. 2023. Podle čl. 2 a čl. 3 nařízení 2018/1861 se jako rozhodnutí o navrácení od 7. 3. 2023 v Schengenském informačním systému evidují taková rozhodnutí, jimiž je prohlášeno, že pobyt cizince je neoprávněný a je současně uložena povinnost návratu v souladu s návratovou směrnicí (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí). Povinností členských států je proto evidovat skutečnost, zda cizinec splnil svou povinnost a zda z území Schengenského prostoru skutečně vycestoval. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, byl proto v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven dnem, kdy cizinec z území Evropské unie a smluvních států skutečně vycestuje, neboť pro počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, je rozhodující den, kdy cizinec území Evropské unie a smluvních států přes jejich vnější hranici skutečně opustí.
6. Pokud bylo vytýkáno neporovnání žalobce s jinými případy, žalovaný uvedl, že námitka je neuchopitelná, bez znalosti konkrétních okolností jednotlivých případů, které má žalobce na mysli, nelze zaujmout relevantní stanovisko či provést přezkoumatelné srovnání. Uzavřel, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
8. Dne 2. 5. 2025 byl žalobce kontrolován při pobytové kontrole u metra Zličín v Praze. Žalobce neměl žádný doklad prokazující totožnost, pouze fotografii povolení k pobytu vydaného ČR na jméno B. T. T. B., narozený dne X, přičemž fotografie nebyla shledána korespondující s podobou cizince. Cizinec byl zajištěn a následně sdělil svou identitu, pod kterou bylo nadále vedeno správní řízení.
9. Při výslechu dne 2. 5. 2025 sdělil své jméno, příjmení a datum narození, cestovní doklad ztratil v květnu 2022 v ČR, jeho ztrátu nikde nehlásil. V únoru 2020 letecky vycestoval do Rumunska na rumunské vízum, byl tam zhruba rok, v únoru 2021 vycestoval autem do ČR, jiné vízum než rumunské neměl. Platnost tohoto víza mu skončila v roce 2022, o prodloužení již nežádal. Do ČR přicestoval za práci. Policii ČR uváděl jinou identitu, protože zde nemá povolení k pobytu a vydával se za někoho jiného. Je si vědom, že od příjezdu do ČR je zde nelegálně. Žádné kroky k vycestování ani k získání pobytu neučinil. Bydlí někde v Praze na ubytovně, adresu nezná, hlášený tam není. V ČR nemá

žádný majetek, ani ve Vietnamu. Nemá v ČR žádné vazby. Zdravotní pojištění nemá. Má finanční prostředky zhruba 28 000 Kč. Pracuje každý den na stavbách. Je ženatý, má dvě děti, rodinu má ve vlasti. Ve vlasti má cizinec zajištěné bydlení. Je zdravý. K důvodům znemožňujícím vycestování uvedl, že zde má přátele, chce zde zůstat a čekat na syna, který se sem chystá přijet studovat. Jiné překážky nemá. Ve vlasti mu nic nehrozí, má jen dluh, který splácí. Vycestuje dobrovolně.

10. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území ČR nejméně 1. 6. 2022 do 2. 5. 2025 bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn; a pobýval na území ČR v období od 1. 3. 2021 do 2. 5. 2025 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Cizinec se při pobytové kontrole vydával za jinou osobu.
11. Správní orgán I. stupně k délce zákazu pobytu uvedl, že zohlednil délku nelegálního pobytu a pobytu bez cestovního dokladu, cizinec si byl vědom porušení právních předpisů, neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Ve prospěch zohlednil, že šlo o první porušení zákona a spolupráci se správním orgánem, zároveň však cizinec v ČR pobýval až do pobytové kontroly, která porušení právních předpisů odhalila. Bez této kontroly by zjevně pokračoval v nelegálním pobytu. Také při pobytové kontrole záměrně uvedl jinou identitu, neboť se chtěl vyhnout postihu. Do situace se dostal vlastním zaviněním, jde o dospělou a svéprávnou osobu. Cizinec neplnil ani další povinnosti jako mít sjednané zdravotní pojištění a hlášený pobyt. Správní orgán zohlednil rozpětí zákonné sazby.
12. Žalobce podal blanketní odvolání. Správní orgán I. stupně cizince vyzval k odstranění nedostatků podání odvolání, odvolání nebylo ani po výzvě odůvodněno.
13. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí přezkoumal, shledal, že bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání cizince bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3, 4 citovaného zákona. K délce zákazu pobytu žalovaný konstatoval, že přijaté opatření ve formě správního vyhoštění na dobu 3 let je v přiměřené výši a koresponduje i s rozhodovací praxí, která je aplikována v obdobných případech.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci s tímto postupem souhlasili. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

16. Podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.*
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
19. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
20. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, z důvodu nedostatečného odůvodnění délky zákazu pobytu, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
21. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá

přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

22. Prvostupňové správní rozhodnutí uvedlo důvody pro udělení zákazu pobytu v délce tří let, kdy intenzita porušení právních předpisů žalobcem byla hodnocena jako závažná s ohledem na délku nelegálního pobytu (od 1. 3. 2021 do 2. 5. 2025) a pobytu bez cestovního dokladu (nejméně od 1. 6. 2022 do 2. 5. 2025), cizinec v ČR pobýval až do pobytové kontroly, která porušení právních předpisů odhalila. Bez této kontroly by zjevně pokračoval v nelegálním pobytu, policii se prokázal cizí identitou.
23. Soud zdůrazňuje, že žalobce podal toliko blanketní odvolání, které nedoplnil ani po výzvě, za této situace je zřejmé, že žalovaný mohl závěry prvostupňového orgánu přezkoumat pouze v obecné rovině, žádné konkrétní námitky k délce zákazu pobytu nebyly žalobcem tvrzeny.
24. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost.
25. Opatření spočívající v uložení správního vyhoštění s délkou zákazu pobytu tři roky patří v rozmezí zákonného rozpětí k průměru, je nutno zohlednit, že žalobce svým jednáním naplnil dvě skutkové podstaty správního vyhoštění, pobyt bez oprávnění k pobytu i bez cestovního dokladu trval dlouhou dobu, zhruba 3, resp. 4 roky, žalobce si byl svého neoprávněného jednání vědom, záměrně neoprávněně vstoupil na území ČR s cílem zde vydělávat finanční prostředky bez povolení, při svém pobytu pracuje na stavbách. Též se snažil vyhnout postihu uvedením cizí identity. V jeho prospěch lze zohlednit toliko spolupráci se správním orgánem a dosavadní bezúhonnost.
26. Povinností správních orgánů není v odůvodnění rozhodnutí vysvětlovat, za jakých okolností by uložily zákaz pobytu v délce šest měsíců či jednoho roku, posuzují jen případ žalobce a okolnosti jeho případu. Správní orgány mají povinnost v obdobných případech rozhodovat obdobně, ovšem nemají povinnost popisovat případy ostatních cizinců a případ žalobce s nimi porovnávat, pokud žalobce v průběhu správního řízení žádnou konkrétní námitku v tomto směru nevznesl. V projednávaném případě žalobce netvrdil, že správní orgán I. stupně nepostupoval obdobně ve skutkově obdobných případech, nemusel se tedy k tomuto aspektu podrobněji vyjadřovat ani žalovaný. Soud dodává, že ze správního spisu, tvrzení žalobce ani z poznatků soudu z úřední činnosti nic nenasvědčuje tomu, že by se případ žalobce vymykal způsobu rozhodování v případech skutkově obdobných.
27. Pokud žalobce v žalobě namítal, že mu měla být uložena povinnost opustit území, tato námitka též není důvodná, neboť nebyla shledána nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění.
28. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců přitom byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností zásahu vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na straně 4 až 6 svého

rozhodnutí a žalovaný pak na jeho závěry aproboval. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.

29. Správní orgány zohlednily, že žalobce je ženatý, má manželku a dvě děti, jeho rodina žije ve Vietnamu, v ČR naopak nemá nikoho z příbuzných či blízkých. Žalobci nic nebrání vycestovat. Překážkou vycestování pak není, že zde má žalobce přátele a že čeká na syna. Syn je dospělý a dosud se na území nenachází. Cizinec se do společnosti nezačlenil, nenaučil se český jazyk, ve vlasti má naopak dostatečné zázemí. Je zdravý, schopný cestovat, v tom mu nebrání ani věk. V ČR nic nevlastní, prostředky na vycestování má. Cizinec nemá žádné kulturní ani společenské vazby. S posouzením přiměřenosti se soud ztotožňuje.
30. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Ani v žalobě není tvrzeno nic, co by tento závěr zpochybňovalo. Soud ve shodě se správními orgány nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledává, nebyly tak podmínky pro uložení povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
31. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgány nezákonně stanovily počátek doby, od které nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, neboť k určení počátku doby zákazu pobytu nemají pravomoc.
32. K vymezení počátku doby zákazu vstupu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010-83, potvrdil, že § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 24. 11. 2005, svěřil správním orgánům pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území.
33. Správní orgány v projednávaném případě stanovily počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie a smluvních států, ode dne, kdy cizinec vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, soud toto řešení shledává zákonným a v aktuální praxi správní orgánů běžně používaným a soudy akceptovaným. Nejvyšší správní soud k této variantě v odkazovaném usnesení č. j. 1 As 106/2010-83 konstatoval, že z hlediska účelu institutu správního vyhoštění se jeví jako nejracionálnější odvozovat počátek této doby až od okamžiku, kdy cizinec skutečně opustí území ČR (nyní území

členských států EU). Nemožnost takto stanovit počátek doby zákazu pobytu nevyplývá dle názoru soudu ani z § 118 odst. 4 citovaného zákona, když toto ustanovení řeší toliko, jaká doba se nezapočítává do doby zákazu pobytu, neřeší určení samotného počátku doby zákazu pobytu.

34. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. září 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.